

FRANTIŠEK KOTLETA

BRATRSTVO KRVE

• MEGA •

HUSTEJ NÁŘEZ

·MEGA·
HUSTEJ NÁŘEZ

·MEGA·
HUSTEJ NÁŘEZ

BRATRSTVO KRVE 3

FRANTIŠEK KOTLETA

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2013, 2024

Cover Illustration © Piotr Cieśliński, 2013, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2013, 2024

Czech Edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2013, 2024

ISBN 978-80-278-0185-5 (print)

ISBN 978-80-278-1448-0 (ePub)

ISBN 978-80-278-1449-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1450-3 (pdf)

Upíři, mýtické stvůry, ďábloví zplozenci. Tak to jsme my. Až na to, že nás ve skutečnosti manipulací s vyspělou nanotechnologií zplodila mimozemšťanka jménem Sangot, jejíž loď havarovala na planetě Zemi v době, kdy na ní nestála ještě jediná pyramida.

Tisíce let po ní na Zemi přistáli jiní mimozemšťani. Malí, žlutí a s touhou ovládnout celou planetu. Nebyl to pro ně moc velký problém. S jejich zbraněmi a vesmírnými loděmi jim Země záhy ležela u nohou. Ale my jsme upíři. Nejsme zvyklí se někomu válet u nohou, a už vůbec ne nějakým přivandrovalcům od kdovíjaké černé díry. A tak jsme se rozhodli s nimi bojovat. Jenže kartani, jak se mimozemšťané jmenují, v našem boji měli zatím zatraceně navrch. Nejenže málem vyhladili celé upírstvo, ale navíc získali Sangotinu technologii a začali své lidské služebníky vylepšovat na upíry. Jde o speciální jednotky zrádcovské armády Vesmírného námořnictva. Říkají si Legie nesmrtelných.

Po dlouhém a vyčerpávajícím boji jsme na tom byli stále hůř. Přišli jsme o Petru, v jejíž

hlavě se díky svým implantátům usídlila Sangotina mysl a donutila ji odletět v ukradené kartanské lodi do vesmíru. Lucie zůstala v Brazílii s tlupou upířích transvestitů a já místo očekávaných spojenců narazil na podivnou partičku nerdů ukrytých v druhořadém nočním klubu.

Jenže byl tam i starý známý. Známary, o kterém jsem myslel, že je už dávno mrtvý. Problém byl, že už to byl někdo jiný. Někdo, kdo si mě nepamatoval.

Stodolní ulice byla nezvykle tichá. Transparent hlásající všem, kteří se tu objevili, že tohle je Stodolní (Více informací na Stodolni.cz), plápolal ve větru a hejno vrabců v rohu vyzobávalo z chodníku kousky hamburgeru, který jim na památku vyzvrátil nějaký opilec. Většinu ulice už ale stihli metaři uklidit, posbírat odpadky a vystříkat vodou místa nejhůře zasažená obsahem alkoholu podrážděných žaludků. Bylo vidět, že majitelé své hospody opouštěli ve spěchu. Stačili jen zamknout. Ti rychlejší s sebou vzali alespoň tržbu a schovali to nejvzácnější, co v barech bylo, na nejbezpečnější místo v celém podniku.

Jen odkudsi z dálky se ozývalo cinkání tramvají a odněkud směrem na Porubu výskání malých cikáňat.

Fred Channon seděl na židličce, kterou si vytáhl z baru jménem Sherlock. S odemykáním se neobtěžoval. Podle všeho prostě rozbil největší okno a vytáhl si židličku ven. V parodii na inspektora Colomba svíral v ruce kouřící hnědý doutník a kochal se tím, jak se k němu pomalu

blížím. V druhé ruce držel hodně nebezpečně vypadající automat.

Kartani stáli za ním. Dvacet vedle sebe namáčkaných robokopů mě sledovalo svými pažemi narvanými granáty a střelivem. Já u sebe žádnou zbraň neměl. Došoural jsem se k Fredovi. Jeho jediné zdravé oko bylo typickou ukázkou slova ambivalentní. Viděl jsem v něm vztek, nenávist, zadostiučinění i chuť mi utrhnout hlavu a zahrát si s ní fotbal.

„Pěkný nové oko, Frede,“ řekl jsem česky.

Fred si dal doutník do pusy, mocně potáhl, namířil mi automatem doprostřed hrudi a plnou dávkou mě smetl k zemi. Vůbec jsem nevnímal jednotlivé zásahy. Měl jsem pocit, že do mě vletěly všechny naráz, jako by mě někdo praštil beranidlem. Nedávno očištěný asfalt se zalil krví.

„Konečně jsi můj. Zabiju tě, ty děvko, zabiju tě pomalu a krutě. Budu tě zabíjet rok. Každý den ti odřežu jednu malou část tvýho zrasného těla a až z tebe zůstane jenom hlava bez očí, tak tvůj mozek předhodím vranám.“

Ten chlap měl v sobě vážně kus básníka...

Z radioaktivního prachu zrozený

Když si Pavlína vyndala z ucha svou nevkusně pokroucenou náušnici, místo vytahaného batikovaného trika oblékla tmavě zelený stylový kabátek a agresivního zrzavého ježka upatlala gelem na docela šik patku, vypadala najednou konečně jako ženská.

Jen ta prsa by to chtělo, pomyslel jsem si.

„Na co myslíš?“ zeptala se.

„Že nemáš žádný... strach. Vypadáš klidně,“ nervózně jsem si zaťukal na klobouk jako pan Tau. Měl jsem ho pořádně vražený do tváře, aby mě zdejší všudypřítomné kamery nedokázaly identifikovat. Šlo o širák, abych byl přesný. Kovbojský. Dostal jsem k němu i dlouhý šedý kabát. Vypadal jsem jako honák dobytka. Nebo taky úchyl, který pod tím kabátem nic nemá a chystá se někde v parku ukazovat své nádobíčko babičkám venčícím tlusté jezevčíky.

Celá výbava patřila Pavlíninu tatíkovvi. Už odpočívá v pokoji. Teda odpočíval v pokoji. V obývacím. Starý Lexa byl mafián. Ne confitovského, ale typicky ostravského ražení. Bývalý tajemník městské organizace SSM a nadějný aspi-

rant na členství v KSČ to v porevolučních časech dotáhl na majitele sítě heren, zastaváren, autobazarů a nevěstinců. Korumpoval politiky napříč politickým spektrem, krátil daně, a když bylo nejhůř, zaplatil pár ostrým ukrajinským klukům, aby jeho soupeřům vysvětlili, kde je jejich místo. Prostě opora společnosti.

Během chaosu, který nastal po kartanské invazi, se podobné opory společnosti chytily iniciativy a začaly rozšiřovat svá teritoria. Na potírání zločinu měl totiž jenom málokdo chuť a prostředky. Jenže když žlutáskové zpacifikovali světové armády a začali na Zemi dělat pořádky, rozhodli se problémem s kriminalitou vyřešit sami a radikálně. Do domů lidí podezřelých ze závažné trestné činnosti prostě napochodovali robokopové nebo esemka a vyřídili to jednou provždy bez zbytečností, jako jsou státní zástupci či soudci. Ostravského zločineckého barona Lexu rozstříleli v jeho luxusní vile na hodně malé a hodně nevzhledné kousky.

Jeho milenka hned po útoku sbalila své šperky, kožichy, kabelky Birkin, botičky Manolo Blahnik i nové Ferrari a odstěhovala se do Řecka. Pavlína tak zůstala na všechno sama, protože její máma už dávno odpočívala někde ve svém rodném Hlučíně na hřbitově. Poté, co odešli policajti, kteří vzhledem k okolnostem

bez jakýchkoliv pochybností konstatovali, že šlo o přirozenou smrt, zavolala svému jedinému kamarádovi z gymplu, aby jí to svinstvo, co bývalo jejím tatínkem, pomohl uklidit.

Ten kamarád se jmenoval Aleš Páv, ve světě internetu známý jako Alenka790. Dotáhl s sebou své dva bratry. Šestadvacetiletého Jirku, kterému říkali Nunínek, a o deset let mladšího Danyho. Když byl starý Lexa vydrhnutý a spláchnutý do záchodu a větší kousky pietně zakopány na zahradě, rozhodla se Pavlínka, že jeho byznys se svými novými třemi společníky převezme.

Moc se jim to nedařilo. Lexovo impérium se totiž rozpadlo přesně v okamžiku, kdy se zpráva o jeho přirozeném úmrtí objevila na internetu. Ty kšefty, které nebyly postaveny na legální bázi a oficiálními majiteli byli různí bílí koníci, skončily v konkurenčních prackách. A že jich bylo hodně. I tak ale nakonec zdědila přes deset heren, dva autobazary, tři nevěstince, pár milionů eur na účtech a nějaké to zlato v trezoru. Dost na to, aby se Pavlína Lexová mohla vykašlat na školu a začít přemýšlet, co s načatým životem.

„Fotr mě vycvičil. Vždycky říkal, že jedinej, koho je třeba se bát, je můj vlastní účetní,“ pošeptala mi rozverně do ucha.

Něco ve mně se přitom probudilo. Polknul jsem. Tohle nebylo dobré. Petra je pryč sotva měsíc a moje pohlavní orgány si už dělají zá-lusk na jinou mladou a nezkaženou holčičku. To nezkaženou asi škrtám, někde v ní hořelo cosi nestydatého. Jak by řekl Citrón, nejzoufa-lejší nájemný vrah v dějinách Česka: „To děvče mělo oči jebavý.“ V tuhle chvíli by byl ale vážně hloupý nápad zkoušet, jak moc má její pohled pravdu.

Ucuknul jsem. Ne moc prudce a ne moc da-leko. Jen trochu, aby to nebrala osobně, ale já se zároveň dostal z dosahu jejího těla, který byl před chvílí tak akorát na jeden jazyk.

„Fotřík byl chytřej chlap,“ zamumlal jsem.

„To jo, akorát nepočítal s kartanama,“ po-vzdechla si. A pak dodala: „Hele, už se trousej.“

Měla pravdu. Těžké dveře restaurace Ponorka se otevřely a z nich se pomaličku potáceli po-starší chlapíci. Každý z nich byl jiný, ale měli něco společného. Hrdé držení těla, všichni ostrí-haní na krátko, navzdory jasnému alkoholo-vému opojení tvrdý pohled a nakonec většina z nich i zakulacené břicho, které ke zbytku těla, které si ještě pamatovalo, že kdysi mělo spoustu svalů, vypadalo nepatříčně. I kdybych to nevě-děl, určitě bych si brzy domyslel, že tohle je sraz bývalých vysokých důstojníků.

* * *

Přikrčili jsme se víc k zídce lemující cestičku naproti proslulému olomouckému podniku, aby nás nezahlédli. Byla to zbytečná starost.

„Já na vojnu se dal pro krásnou plavovlásku...“ zanotoval někdo ryčným barytonem a ostatní se začali objímat a zpívat s ním. Mimo rytmus.

„Který je Černý?“ zeptal jsem se.

Pavčina vytáhla z kapsy obrázek, který nám vytiskl Alenka. V té středomoravské tmě na něj bylo špatně vidět, ale můj upíří zrak si s tím poradil.

„Ten vedle toho plešatýho, jak má tmavězeleň balonák a ruce v kapsách,“ odpověděl jsem si.

„A tamhle jsou jeho stíny,“ řekla Pavčina a pohodila svou drzou bradou směrem, kde už odnepaměti stávala katedrála svatého Václava. To odnepaměti myslím vážně. Katedrála byla mnohem starší než já. Proto šlo o můj základní orientační bod v Olomouci. Město se měnilo, rostlo, teramorfovalo se, někdy bylo špinavější, jindy čistší, ale katedrála stála neměně na svém místě.

S těmi stíny měla pravdu. I když to vlastně ani nebyly stíny v pravém slova smyslu. Dva muži oblečení v tuctových sáčkích, šedivých

kalhotách a černých polobotkách sice vypadali jako pojišťováci, ale šlo o esemka. Neskrývali se. Evžena Černého, generála české vojenské rozvědky ve výslužbě, sledovali zcela otevřeně. Nová česká administrativa mu je přidělila oficiálně jako ochranku, ale šlo prostě o hlídače. Chůvy, které měly zajistit, že tahle populární postava české armády, hrdina z Lógaru a vítěz bitvy o Wonsan, rozhodujícího střetnutí v pětidenní druhé korejské válce, bude sekat dobrotu. Podle Alenky ji totiž dřív nesekal. Během prvních dnů kartanské okupace údajně organizoval podzemní hnutí odporu podle vzoru Obrany národa z časů druhé světové války. Kdyby nešlo o tak populární postavu, asi by jej nechali kartani zlikvidovat podobným způsobem jako starého Lexu, ale nakonec došli k názoru, že zatímco rozmaširovávat mafiány na boloňskou omáčku je populární, zabíjet válečné hrdiny by mohlo způsobit víc škody než užitku. Proto mu nasadili náhubek ve formě osobních strážců.

„Tak jo, je ten pravý čas,“ zašeptal jsem Pavlíně do ucha a jedním trhnutím jí rozerval kabátek i košilku pod ním. Knoflíčky z košilky se rozkutálely po chodníku. Na tmu světa vykoukla černá podprsenka. To pokušení teď bylo příliš silné...

Zasunul jsem prst mezi košíčky a rozerval podprsenku uprostřed. Nadlidský výkon, což u upíra nebyla až taková frajeřina, mi odhalil pohled na její malá pěkná prsa.

„Co to?!“ vyhrkla překvapeně.

„Musíme být autentičtí,“ zalhal jsem zkušeně a abych dodal svým slovům váhu, škrábnul jsem ji nehtem do obličeje.

„Křič,“ zašeptal jsem a Pavlína se rozpištěla.

Moc jí to nešlo. Bylo na první pohled jasné, že to hraje. Potřebovala postrčit. Rozpráhl jsem se a praštil ji do obličeje. Lehce, teda lehce na své poměry, takže jsem jí zlomil nos. Vyrasila z něj stružka krve. Mafiánova dcera se rozbředla. Konečně opravdově.

„Auuu! Pomoc!“ řvala. Ani to moc nemusela hrát. Tahle holčička-odbojáčka snad v životě nedostala facku. Musel jsem ji pěkně rozhodit.

„Pomóóóc!“ přidala na intenzitě.

Otočil jsem se a rozběhl se do uličky. Za sebou jsem konečně uslyšel první kroky. Opilí důstojníci přestali zpívat a vyrazili se podívat, co se to děje. Každému člověku chvíli trvá, než na volání o pomoc zareaguje. A je úplně jedno, jestli jde o popeláře nebo vojáka zoceleného v boji. Když si zpíváte na ulici a najednou někdo začne volat o pomoc, musí se mozek nejdřív probírat ze stavu pohoda do stavu připraven jednat.

Alkohol to všechno jenom prodlužuje. A tak než vojáci doběhli ke krvácející Pavlíně, už jsem se krčil na zídce sotva dvacet metrů od místa činu. Normální člověk by na ni nevyskočil, takže doufám, že mě tu nikdo nebude hledat.

„Běžel tam... takovej vysokej... tmavej... ukrad mi peněženku,“ vzlykala Pavlína.

„Cigoši zkurvení,“ ulevil si některý z penzionovaných důstojníků. Jo, na rasové stereotypy je spoleh. Stačí říct tmavej a všichni hned mají jasno, odkud vítr fouká.

Noc, alkohol, dívka v ohrožení a zvrhlík na útěku, to je dokonalá kombinace pro vytvoření zmatku. A jako vždycky vyšla. Někteří vojáci se rozběhli udaným směrem. V jejich čele generálové stíny. Přeci jen šlo o muže zákona a tohle byla jasná situace, kdy by měli jednat.

V nastalém zmatku jsem si ale vůbec nevšiml, jestli v tlupě, která s duněním a funěním proběhla uličkou pronásledovat zvrhlíka a na jejím konci se rozdělila, aby ho dopadla, ať už vběhl kamkoliv, byl i generál Černý. Nezbylo než doufat, že zůstal ve trojici, která utěšovala vzlykající slečnu Lexovou. Vzhledem k jeho věku jsme od začátku ani nečekali, že by se pustil do pronásledování. Ale u někoho takového upír nikdy neví. Opatrně jsem se sunul blíž k trojici, abych své naděje potvrdil.

„Uklidněte se, slečno, vyvázla jste z toho dobře. Ten nos se brzo zahojí, uvidíte,“ konejšivý hlas patřil Černému. Úlevně bych si oddechl, kdybych měl v plicích nějaký vzduch. Ne že bych ho poznal po hlase, ale byl jsem už tak blízko, abych viděl, že je nejbližší k Pavlíně a otcovsky ji hladí po zrzavých vlasech. Slečna Lexová pomalu přestávala plakat. Pravou rukou si utírala krev z obličeje a levou si držela kousky bundy bez knoflíků, aby zakryla ňadra. Penzionovaný generál stál nejbližší k ní. Ostatní dva muži vypadali, že jistí terén, kdyby se zvrhlík vrátil. Jistě netušili, jak bylo jejich jednání prozíravé.

* * *

Jenže oba byli ještě starší než hrdina z Lógaru. A zvrhlík byl upír. Opatrně jsem se přikrčil a skočil.

Prvního vojáka jsem srazil pěstí ještě před dopadem na nohy. Beze slova se svalil k zemi. Ten druhý se zmohl na „Áght“, než jsem se k němu dostal a pravým hákem ho udeřil do spánku. Sesul se k zemi stejně rychle a jistě jako jeho kolega.

Generál se ke mně otočil, ruce v pěst a ústa už už otevíral, aby přivolal pomoc. Jenže piko-

sekundu předtím se mi podařilo nabrat vzduch do plic a pak vyštěknout: „Svatá Kateřina.“ Teda znělo to spíš jako „svateřina“, protože to poslední, co jsem teď potřeboval, byl návrat jeho ochranky, která by celou akci mohla dost zkomplikovat, takže srozumitelnost ustoupila rychlosti.

„Co jste řekl?“ zeptal se vítěz bitvy o Wonsan.

„Svatá Kateřina,“ zopakoval jsem tentokrát srozumitelněji.

Starý voják si oddychl a jako znamení důvěry úplně změnil držení těla. Vyšponované svaly ochably a bojový postoj se změnil na uvolnění.

„Co potřebujete?“

„Vyhnat kartany ze Země.“

„To my všichni,“ usmál se.

„Chci od vás dostávat všechny důležité informace o kartanech, a pokud je to možné, tak i o tom, jaké budou v případě otevřeného povstání síly pro boj a jak se s nimi spojit.“

Pokýval neznatelně hlavou. „Tři dny. Mrtvá schránka tady v Olomouci. Víte, kde je?“

„Ano.“ Měl jsem chuť mu vysvětlit, že systém mrtvých schránek takzvaného řádu svaté Kateřiny jsem vymyslel já, ale asi by mi nevěřil.

„Za chvíli se někdo vrátí, měl byste zmizet,“ řekl.

„Máte pravdu, ale nejdřív mi dejte peněženku.“

„Co?“

„Peněženku, jsem přece zločinec.“

Ne že bych chtěl být až tak dokonale důvěryhodný, ale vzhledem k tomu, že všechny mé finanční zdroje strádané staletí během posledních dvou zběsilých let vyschly, byl jsem stejně jako ostatní odkázaný na Pavlínino dědictví. Štvalo mě pořád si říkat malé holce o kapesné.

„Oberte je,“ ukázal na ležící kumpány.

Měl jsem co dělat, abych se hlasitě nerozchechtal. Ten chlap byl dokonale praktický a chladnokrevný. Rychle jsem prošacoval uspané důstojníky na penzi, přivlastnil si jejich peněženky a chystal se, že generálovi trošku upravím fasádu, aby vypadal jako po pořádné rvačce se zločincem. Jenže Černý už si dávno roztrhl rukáv u košile a také obětoval pár knoflíků.

„Praktický, a ještě profesionál,“ pomyslel jsem si a věnoval mu jedno spiklenecké mrknutí.

„Teď už byste měl ale vážně...“

Slovo zmizet už jsem neslyšel. Byl jsem příliš daleko.

* * *

„S tou podprdou jsi to přehnal.“

Hlas za mnou patřil Pavlíně. V namodralém přítomí nonstopu U Naftaře vypadal každý bledě,

ale mladá sirota už mlela z posledního. Od „pornky“ k „naftařovi“ to bylo přes dva kilometry a předpokládám, že za ty tři hodiny, co utekly od našeho divadélka pro vysloužilé důstojníky a jejich ochránce, toho prožila víc než dost. Táhlo už ke čtvrté ranní a venku se zřejmě hlásilo o slovo svítání.

Tady ovšem bylo standardní osvětlení celý den. Nonstop U Naftaře neměl okna. Šlo o sklepní labyrint několika místností čpících cigaretovým kouřem, pivem a pálenkou, lidským potem a beznadějí. V hrácké místnosti plné automatů to blikalo jako v Černobyli před výbuchem. Byli tam zalezlí dva olašští Romové. Oba svištěli na pervitinu, takže bylo jasné, že budou do forbesů bušit tak dlouho, dokud v nich neskončí všechny jejich peníze. Odkud je vzali, nechci ani odhadovat. V rohovém boxu seděli dva obézní padesátníci a mezi nimi čtyřicetiletá žena naličená jako indián na válečné stezce. Byla to prostitutka. Za ty dvě hodiny, co tu sedím, už odešla střídavě na záchod s každým z chlapíků zvlášť. A podle toho, co prováděla rukama pod stolem, zábava ještě neskončila. Už na první pohled to byla akrobatická umělkyně. Zatímco obě její ruce odváděly náročnou práci, v puse mocně kouřila cigaretu, z níž kousky popela

odpadávaly přesně do zeleného popelníku z tlustého skla ležícího mezi zvětralými pivy obou zákazníků. Na tuhle noční dobu tu bylo vlastně docela živo. Před chvílí ještě klimbající barman, vytáhlý chlapík s padesátkou na krku a pleší jak Michail Gorbačov, zaregistroval nově příchozího hosta a rozvážně vstal z pohodlného křesla za barem. Když spatřil, že jsem ho zaregistroval, namířil s tázavým výrazem v obličeji ukazováčkem na pípu s nápisem Holba a pak na automat na kondomy, který mu visel nad barem. Okamžitě Pavlínu ocenil jako prostitutku unavenou po celonoční šichtě, která přišla obsloužit posledního zákazníka.

„Na to zapomeň,“ procedila skrz zuby, když postřehla můj úsměv poté, co barman ukázal na automat.

Zvedl jsem do vzduchu svou sklenku s whiskou, nebo co se tu za ni vydávalo, protože oficiální název Skotská zlatá mi vůbec nic neříkal. Podle chuti se to muselo pálit v Bruntále, a ještě z brambor.

„Dáš si taky?“ mrknul jsem na dívku.

„Ale jo,“ vydechla a posadila se do boxu naproti mně. Všiml jsem si, že na košili má našité knoflíky. Vypadaly sice jinak než ty původní, ale svou funkci plnily stejně dobře.

Barman před ni postavil sklenku a pak se odšoural znovu klimbat za bar.

„Jak jsi to zvládla?“

Pokrčila rameny, upila ze skleničky a zašklebila se.

„Byli strašně zvědaví. Furt se vyptávali, co dělám v Olomouci a proč jsem byla sama na ulici tak pozdě. Vylíčila jsem jim ten smutnej příběh o tom, jak jsem přijela za svým klukem, pohádali jsme se a já vyrazila na vlak. No a na cestě mě přepadl ten úchyl, z jehož tváře si vybavuju jenom ty děsivý zlý oči.“

„Šikovná holka. Co generál?“

„Toho už jsem vůbec neviděla, ale byl tam jeden přiteplenej polda, co měl v šuplíku padělanou kabelku Louis Vuitton a vytáhl z ní šitíčko a náhradní knoflíčky.“

„Jo, teplí policajti jsou velké dobro,“ řekl jsem a podíval se na hodinky. Bretling. Luxusní edice. Nosili jsme je všichni. Starý Lexa byl jejich fanoušek, na rozdíl od své dcery, takže nám je rozdala.

„Máme ještě hodinu, než nás tu vyzvedne Alenka,“ řekl jsem a klidně se protáhl na sedačce.

„To bys mi možná mohl povyprávět, co znamenala ta svatá Kateřina,“ nadhodila a dopila panáka.

„Jo, to bych mohl,“ pokýval jsem hlavou. Musel jsem jí vůbec vysvětlit spoustu věcí. Přitom to není tak dávno, co bych ji nejraději zabil. Vlastně ona mě také chtěla zabít. A málem se jí to povedlo.

* * *

Zrzka do mě vypálila první ránu. Kulka se mi zaryla do ramene. Nejenže neuměla moc střílet, ale ani ta její bouchačka nebyl žádný zázrak. Normální CZ 75. To na upírovi moc velkou paseku nenadělá.

„Nestřílejte, jsem jeho kámoš!“ zařval jsem. „Nestřílejte, kurva! Nejsem od kartanů, nejsem jejich člověk, znám ho, kurva, znám ho. Uhříku, to jsem já, Jan Bezzemek!“ Ty tři věty jsem ze sebe vypálil rychleji, než se do mě začal strefovat zbytek party. Zaúčinkovalo to. Všichni na mě sice dál mířili, ale zatím jediný výstřel přišel od zrzky.

„Kecá, sejměte ho, zmrda, sejměte ho!“ ječela, zatímco já ječel kontra: „Uhříku, kurva, Uhříku, to jsem já. Vzpomeň si. Marihuana! Teplice! Soud! Lucie! Polsko!“

„Sejměte ho, blábolí hovadiny,“ zařvala zrzka a znovu do mě vypálila jednu zkušební kulku. Tentokrát do nohy. Ostatní se zatím naštěstí

palby zdrželi, i když měli ukazováčky napjaté na spouštích. Snažil jsem se vypadat, že je rozhodně nehodlám ohrožit. Ani jsem se nepohnul. Přitom jsem myslel na to, že bych byl schopný je povraždit holýma rukama dřív, než by mi mohli skutečně ublížit. Pravda, kvéry, které drželi kluci, vypadaly hrozivěji než to zrzčino chrasátítko, ale stejně to pořád byla obyčejná děcka bez výcviku. Jediný, kdo vypadal opravdu nebezpečně, byl Uhřík. Ať už se s ním stalo cokoliv, byl to upír. Můj potomek. A navíc se z něj stalo strach nahánějící monstrum vysoké přes dva metry, s děsivýma černýma očima, obličejem posetým hlubokými doličky, který vypadal, jako by s ním brazilská fotbalová reprezentace trénovala dvě hodiny pokutové kopy. Ostatně deformované a vůbec celé divně pokroucené bylo i jeho tělo s tlustým krkem.

„Lucie?“ řekl ztraceným hlasem, jako by přemýšlel, kde to jméno jenom slyšel.

Zrzka přestala ječet, ale stejně do mě vpálila další kulku. Tentokrát se zakousla do levé plíce. Tohle už začínalo být nepříjemné.

„Nestřílej,“ řekl Šéf. Pomalu a rozvážně. Jeho hlas jsem nepoznával. Zněl divně, trochu jako by byl kreslená postavička, kterou dabuje František Filipovský.

„Lucie?“ zeptal se znovu.

„Jasně, Lucie, tvoje holka. Archeoložka, vytáhli jsme tě s ní od soudu, je taky upírka, zachránila se, žije.“

Nebyl čas na souvislé věty. Potřeboval jsem do mutanta, o kterém jsem byl přesvědčený, že je můj dávný kamarád JUDr. Tomáš Uhřík, dostat co nejrychleji co nejvíc informací.

„Lucie,“ opět to jméno převaloval na jazyku, „nic mi to neříká.“

„Tak už ho zabijte!“ zaječela znovu zrzka a vystřelila další ránu. Chytnul jsem ji do ledvin. Vážně už mi začínala jít na nervy.

„Netopýři. Netopýry si určitě pamatuješ. Fandil jsi Teplicím. Nikdo jim nikdy nefandil tak jako ty. To přece nemůžeš zapomenout,“ začínal jsem být zoufalý. Jestli se Šéf nerozpomene, tak budu muset ty děcka z tohoto podivného nočního klubu povraždit.

„Teplice?“ řekl opět tím svým nejistým ztraceným hlasem Uhřík. A pak mu najednou zasvítla očka, ve tváři se mu objevil zvláštní výraz a trhnul hlavou. Dokonce začal sklánět ruce s lehkým kulometem k podlaze.

„Lucie?“ najednou jako by to jméno žmoulal na jazyku o něco jistěji než dřív.

Partička tří mládenců a hysterické zrzky se také téměř uklidnila. Uvolnili se a hlavně zbraní lehce sklonili k zemi.

nec na zemi. Dostal železnou trubkou do hlavy. Na rozdíl od zrzky nestačil vypálit ani ránu. Ta už také nestřílela a jenom o střílení něco ječela. Na víc se nezmohla, protože jí došly náboje. Pro Germána to ale nebyl nějak významný rozdíl, většina jejích výstřelů stejně skončila vedle. Jen asi dva neškodně pocuchaly Gerhardův bezdomovecký outfit.

Mutant naštěstí nestřílel.

„Jane?“ řekl a už v tom vůbec nebyla ta prvotní zmatenost. Poznal mě.

„Uhříku, ty jsi mě poznal!“ rozzářil jsem se radostí. Částečně i úlevou, že zrzka náhle přestala ječet.

„Tys mě tam nechal, ty zmrde,“ řekl a vypálil mi do hrudi salvu nábojů z kulometu.

Zrzka se znovu rozječela.

Už mi to zrzčino řvaní šlo pěkně na nervy. V břiše se mi po přesně mířené dávce z lehkého kulometu vařily vnitřnosti a do toho ještě tohle děsivé ječení.

„Glžgužgubu,“ vykloktal jsem ze sebe. Moc mi to nešlo. Měl jsem ústa zalitá vlastní krví. „Drž už hubu“ bych v tom nepoznal ani já sám, a to šlo o jednu z mých nejoblíbenějších vět.

„Nestřílej!“ místností pro změnu probleskl Gerhardův baryton. Germán vyskočil na ping-pongový stůl. Vlastním tělem se tím postavil

mezi zmutovaného JUDr. Uhříka a mou krev kloktající maličkost. V ruce stále držel tu reza-vou tyč.

Myslel jsem, že se Gerhard na Uhříka každou chvíli vrhne, ale podle naší předcházející debaty mu došlo, že tohle není nepřítel. Alespoň pro mě ne.

„On mě tam nechal. On mě tam nechal,“ opakoval dokola Šéf. Znělo to, jako by to, o čem mluví, prožíval jako naprosto novou a hodně traumatizující informaci. Jeho olbřímí tělo se třásl. Mutantovy pocity jsem odhadoval jenom podle hlasu. Přes Gerharda jsem jej neviděl.

„Hyslelsehesimrtfi,“ řekl jsem.

„Myslel si, že jsi mrtvý,“ tlumočil má slova Gerhard.

„Lucie,“ změnil najednou téma hovoru mutant.

„Gije,“ řekl jsem.

„Žije,“ oznámil Gerhard. „Tady mladej ji schoval v Jižní Americe pod ochranu speciálního komanda, které na její ochranu naverboval.“

Jo, přesně tohle řekl, a dokonce bez jediné stopy ironie. Gerhard byl vynikající lhář. A teď lhal o můj život. To speciální komando mu muselo jít zatraceně těžko přes ústa. Bylo totiž v zoufalství vytvořeno z partičky brazilských transvestitů.

Místností práskl výstřel. Zrzka sice celou dobu ječela, ale přitom se jí podařilo vyměnit zásobník v pistoli a střílela Gerharda do zad.

„Gabijteuštupišu,“ vykloktal jsem ze sebe prosbu o eliminaci uječené zrzky, posedlé střílením.

„Pavlíno, nestřílej,“ řekl klidným hlasem Šéf. „Jsou to mí přátelé.“

* * *

Situace se konečně začala obracet k lepšímu. Hysterická zrzka přestala rvát a blondák, který mě do klubu dovedl, blinkat. Nejstarší kluk, kterého Gerhard sejmul trubkou do nohou, se dokázal postavit, ale s tím nejmladším to vypadalo špatně. Měl minimálně otřes mozku a z hlavy mu tekla krev. Germán mu ovšem rozhodně nechtěl doopravdy ublížit. Pokud ano, ta trubka by mu prošla jednou stranou dovnitř a na druhé by vylezla i s obsahem černovlasé hlavy.

„Musí do nemocnice,“ řekla překvapivě klidným hlasem zrzka.

Šéf se na zraněného podíval a souhlasně pokýval hlavou.

„Uděláme to stejně, jako když jsme tam vezli Ňunínka, řeknem, že spadnul ze skateboardu,“

prohlásil Alenka, utřel si z pusy zvratky a za pomoci druhého kluka odtáhli zraněného pryč. Zrzka dokonce zavřela dveře. Bylo po boji a já se mohl opatrně postavit, a po chvíli trénování jsem dokonce mohl začít i srozumitelně mluvit. Břicho mě ale pořád hrozně bolelo a bylo mi špatně. Kdybych měl co, budu blinkat stejně jako blondák.

Gerhard odložil tyč na pingpongový stůl a mutant vedle ní uložil kulomet. Symbolicky tak v místnosti začal panovat klid zbraní a mohlo dojít na slova. Jenže nikdo z nás najednou neměl co říct. V hlavě se mi honily tisíce vět i otázek, ale žádná se mi najednou nezdála ta správná.

Mlčení prolomil až Uhřík.

„Zahulíme?“

* * *

Šéf si mocně potáhl z marihuanové cigarety a pohodlně se zavrtal do koženého křesla. Zavřel oči a začal pomalu přerývaně mluvit. Své vzpomínky tahal z paměti jen těžce a bylo jasné, že mnohé z toho, co zažil, si buď nepamatoval, nebo bude ještě dlouho trvat, než Sangotiny nanočástice dokáží jeho mozek obnovit tak, že si poslední rok svého života složí do skládačky, která bude dávat alespoň trochu smysl.

„Musel jsem tam ležet dlouho. Strašně dlouho. Pamatuju si, jak jsem nejdřív slyšel strašně moc zvuků. Aut, letadel, vrtulníků i těžké techniky a také dupání robokopů. A pak to najednou přestalo a bylo ticho. Vůbec jsem si neuvědomoval, že mám nějaké tělo. Jen jsem dokázal slyšet zvuky a vnímat, že se kolem mě něco děje. Nevím, jak dlouho to trvalo, ale najednou jsem ucítil ruku a ta ruka měla dva prsty, které dokázaly hrabat. A já hrabal. Každý den jsem vyhrabal pár centimetrů písku a suti, protože jsem si pamatoval, že tam někde nade mnou je slunce. Chtěl jsem ho znovu vidět.“

Čím víc jsem Uhříkovým slovům naslouchal, tím hůř mi bylo. Měl pravdu. Nechal jsem ho ležet v sutinách a ještě mu nad hlavou odpálil dvě atomové bomby. Jenže když jsem ho viděl naposledy, neměl žádnou hrud', plíce ani srdce. To všechno mu z těla vystřelil kartanový granát. Zůstala jen hlava a cáry. A pak mi to došlo.

„Vzpomínáš si, jak jsem zabil Kateřinu?“ zeptal jsem se.

„Ano, uřezal jsi jí hlavu.“

„A pak? Vzpomínáš si na to, jak tě střelili? Jak se svalil kus domu a na ty výbuchy?“

Tentokrát zavrtěl hlavou. „Když jsem poprvé začal vnímat, muselo být už dlouho po těch vý-

buších. Byla tam těžká technika a spousta robokopů, kteří dusali kolem.“

„Ten atomový výbuch...“, řekl Gerhard.

„... nějak způsobil, že jeho tělo znovu začalo fungovat,“ dopověděl jsem jeho myšlenku. Poslední dobou se nám to stávalo zatraceně často. Byli jsme jako nějaký posraný telepaticky propojený dvojčata.

„Radioaktivita musí nějak působit na Sango-tiny částice, které regenerují naše tělo. Možná jim dodala potřebnou energii na tvé oživení. Po tom zásahu jsi byl totiž mrtvý. Skutečně mrtvý, nebyl způsob, jak tě zachránit,“ vysvětloval jsem.

„Tedy až na to, odpálit mu nad hlavou dvě atomovky. Pokud se nepletu, tak po zásahu speciálního kartanského granátu z pana Uhříka musela zůstat jenom hlava a zbytek částice kompletně vytvořily znovu,“ dodal Germán.

„Jo,“ pokýval smutně hlavou Uhřík. „Proto vypadám takhle.“

„No, mohl jsi dopadnout hůř,“ slova ze mě vypadla automaticky. Moc konejšivě ovšem nepůsobila. Spíš trapně. Sám jsem tyhle hloupé utěšující průpovídky neměl rád.

„Co bylo dál?“ vyzvídál jsem.

„Moje vzpomínky i osobnost, to všechno se mi míhalo hlavou a nedávalo žádný smysl. Věděl jsem jenom jednu jedinou věc, a to, že nená-

vidím kartany, ale netušil jsem, co dělat a jestli vůbec něco dělat, a měl jsem hlad. Strašlivý hlad. Zkoušel jsem jíst trávu, nechutnala mi. Jednou jsem v nějakém kempu ukradl konzervu, roztrhl jsem ji, snědl maso uvnitř a hned jsem ho vyzvracel. Pak se ke mně zatoulala prašivá kočka. Urval jsem jí hlavu a vypil její krev. Bylo to automatické, vůbec jsem nad tím nepřemýšlel. Díky tomu jsem si vzpomněl, že krev je to, co mi dodá sílu. Toulal jsem se lesy, lovil zvířata a vysával je do poslední kapky. Pomalu jsem díky tomu získával sílu, mé tělo se dávalo dohromady a stejně tak i moje mysl. Jednoho večera jsem se probudil se vzpomínkou na chatu, kde jsme se s Lucií proměnili v netopýry, a šel jsem tam. Nevím, jak jsem udával směr, protože jsem zapomněl číst a netušil, jak určit východ, západ, sever nebo jih. Vyhýbal jsem se lidem. Vídal jsem se v odlesku vodní hladiny a pamautoval si, že takhle by člověk vypadat neměl, že lidé mají obličej souměrný, ne posetý krátery, s jedním okem vybouleným dozadu a druhým dopředu a jejich těla nevypadají... no, jako moje tělo,“ mávnul rukou, jako by chtěl tím gestem naznačit, že to, jak teď vypadá, je mu jedno.

„Z chaty zůstaly jen trosky, ale nevěděl jsem, jak dál, tak jsem u ní zůstal. Nedaleko jsem si vyhrabal úkryt a z něj se vydával lovit zvěř.

Napadl sníh, ale mně zima nebyla. Hodně jsem spal a lovil. Lovil a spal a pak přišlo jaro a k rozvalinám dorazilo auto s tou drobotinou, co ji tady tvůj zabiják rozsekal železnou tyčí.“

Germán se při té nárazce zatvářil, jako by se zastyděl. Nebylo proč. Ta děcka měla bouchačky a on měl právo je rozsekat na maděru. Naštěstí to ale neudělal.

„Tady pan zabiják je Gerhard,“ řekl jsem.

„Ten Gerhard?“ řekl Uhřík.

„Ano, jsem Gerhard,“ usmál se Germán a podal Uhříkovi ruku.

„Jmenuji se Tomáš, alespoň před chvílí jsem si na to vzpomněl,“ řekl mutant a stiskl Germánovu pravici.

Bylo to zvláštní. Tihle dva muži pro mě v poslední době hodně znamenali a připadalo mi divné, že se vlastně nikdy neviděli. Nemohl jsem si pomoci, ale něco ve mně bylo přesvědčené, že tohle setkání nemohla být obyčejná náhoda.

„Proč jsi ty děcka vlastně nezabil?“ zeptal jsem se, když pustili své pravačky.

Uhřík pokrčil rameny, tedy tím, co pod jeho těžkým černým kabátem zakrývajícím celé tělo mohl ramenabýt. „Netuším. Vypadal neškodně, a když jsem se jim ukázal, nebáli se. Řekl jsem jim, že nenávidím kartany, a oni řekli, že se roz-

hodli proti nim bojovat. Tak jsem je nechal, aby se o mě postarali,“ řekl.

„Kde sháníš krev?“ Gerhard byl vždycky mistr praktických otázek.

„Nosí mi ji Ľunínek, to je ten nejstarší z party. Takovej zakřiknutej, ale hodnej. Shání zvířata ve zverimexu nebo na farmářskej trzích. Dany, to je ten nejmladší, co před chvílí málem přišel o mozek, mi zase shání trávu. Jsou to fajn kluci.“

* * *

Oni fajn kluci seděli většinu každého dne u počítačů. Všichni tři. Dany se z té Gerhardovy rány našťestí vzpamatoval bez následků, takže náš vstup do party s úkrytem v nočním klubu proběhl bez problémů.

Bratři Pávové byli počítačovní maniaci se vším všudy. Vsadil bych se, že ani jeden ještě neměl jiný sex než virtuální. A Pavlína jim vládla železnou rukou. Byla po svém otci asi víc, než by si kdy dokázala připustit. Bráchové byli její Cosa Nostra, a pokud šlo o věci, které se daly vyřídit přes internet, tak velmi efektivní. Přes internet totiž probíhal i jejich odboj. Teda většinou. Krátce po nalezení Uhříka v troskách mé venkovské vily, na kterou se tenkrát jeli po-

dívat, protože chtěli uctít památku padlých bojovníků proti kartanům (zpravodajství hovořilo o zmasakrování teroristické skupiny Lidová fronta pro osvobození planety Země od kartanské okupace, po níž si také dali své jméno), se pokusili v Ostravě přepadnout hlídku esemek. Dopadlo to špatně. Po přestřelce, v níž se jim povedlo vesmírné mariňáky akorát tak nasrat, se při zběsilém útěku Ostravou zranil Ľunínek pádem ze schodů na hlavě a skončil v nemocnici. Zbraně, které objevili v sejfu starého Lexy, si tak nechali jen na obranu a pustili se do kartanů jinak. Nešlo jen o sbírání a předávání informací internetovému undergroundu, díky čemuž jsem se k nim dostal já, ale i o něco víc.

„Vyrábíme viry různé úrovně. Jejich cíle jsou programy a sítě, které slouží kartanům nebo Vesmírnému námořnictvu. Některé zaútočí rychle a provedou jenom nějakou legráčku, jiným se podařilo na čas sabotovat i činnost továren, které vyrábějí zbraně pro kartany,“ vysvětloval mi Alenka790, když dovezli vyspraveného bratra z nemocnice.

„Ale naším hlavním cílem je vytvořit vlastní verzi Stuxnetu. Absolutní zbraň, která by dokázala nejen vyřadit z provozu všechny továrny na kartanské zbraně, ale ovládnout i jejich auto-

matické systémy tak, aby došlo k sebedestrukci. Mohli bychom vypnout celé jejich spojení na Zemi. Máme desítky programátorů po celém světě. Každý dělá na nějaké části a jenom my tušíme, co by to mělo být, až budeme hotoví.“

Kluci mi o svém velkém projektu dokázali vyprávět hodiny. A já je kupodivu poslouchal. Bylo to osvěžující. Stejně jako hraní ping-pongu s Uhříkem. Zdálo se, že naším setkáním se jeho paměť stále více zlepšuje. Byla to dobrá zpráva, ale měla i své stinné stránky. Třeba tu, že se mu stýskalo po Lucii a čím dál více si uvědomoval, co se z něj vlastně stalo.

Gerhard byl naopak čím dál nevrlejší. Nudil se. Aby alespoň trochu vyvíjel nějakou činnost, pustil se do uspořádávání Lexových podniků. Pavlína ho představila jako nového správce Lexových investic a poté, co beze stopy zmizelo několik konkurentů, kteří si po mafiánově smrti přivlastnili část jeho obchodů, zjistila, že to byl zatraceně dobrý krok. Lexovo dědictví se díky tomu stalo po pár týdnech nedotknutelným. Což ale zase nebyla dobrá zpráva pro Gerharda, protože byl znovu bez pořádné činnosti.

Germán však znal dávná moudra o tom, že zahálka je nepřitelem člověka – natožpak upíra –, a tak alespoň nakupoval s Alenkou zbraně.

Spousty zbraní. Uběhl pouhý měsíc a s Germánem nebylo k vydržení. Chtěl jít do další akce, jenže ať jsme přemýšleli sebevíc, nemohli jsme vymyslet žádný smysluplný plán, jak kartanům uškodit.

Kontaktovat vysloužilého zpravodajce byl akt zoufalství. Měl ale jedno velké plus. S mladochama jsem se mohl přesunout na Lexovu chatu, která celé partě sloužila jako druhé útočiště a jako taková byla vybavená i počítači, bez nichž by hoši nepřežili ani den, a navíc měla slušnou polohu v lesích sotva deset kilometrů od mé vypálené základny. Gerharda s Uhříkem jsme mohli nechat jejich chmurám v podzemí nočního klubu.

* * *

Barman nám přinesl další dvojici skleniček alkoholu označeného v nápojovém lístku jako whisky. Dožít se toho starý George McCavana z klanu Cavanů, nejspíš by dostal infarkt. Předtím by ale barmana z nonstopu U Naftaře uškrtil páskem svého kiltu. Pomalu, a pokud možno co nejbolestivěji.

„Takže rád svaté Kateřiny?“

„Jo,“ pokývala hlavou s ústy zkřivenými v urputné grimase, jak se snažila polknout

Zlatou skotskou. Její jazyk a hltan to v sebe-záchovné snaze odmítali, ale vůle byla nakonec silnější: „Řád svaté Kateřiny.“

„Neexistuje.“

„Co?“

„Je to můj výmysl. Napadlo nás to kdysi, když jsme potřebovali nějak spolupracovat s Karlem IV. Byl velkej fanoušek kultu svaté Kateřiny, takže jsme k němu dostali posla, který mu sdělil, že čeští křesťanští rytíři vytvořili tajný řád, který bude chránit zemi českou před všemi nepřáteli jejími i jejího krále. Mladý panovník nám to sežral i s ostruhami, jak se kdysi říkalo, a kdykoliv jsme potřebovali pomoc, šel nám na ruku. Od té doby si mocní této země předávali informace o tajném řádu mezi sebou, a když jsme potřebovali jejich spolupráci, tak jsme se s ním vytasili. Pro komunikaci mezi řádem a vládci země existoval systém tajných schránek. Když potřebovali pomoc oni, dali do některé z nich zprávu se žádostí. Když jsme zase chtěli píchnout my, udělali jsme to stejně. Naposled se tenhle systém využíval za války. František Moravec by se bez nás tenkrát nezmohl ani na informační špionáž, natož na atentát na Heydricha.“

„Moravec? To byl nějaký slavný hokejista?“
zavrtěla nechápavě hlavou.

Zhluboka jsem se nadechl a zakoulel očima. Tyhle postbolševické generace jsou čím dál nevzdělanější. Co mi jen nedávno dalo práce vysvětlit Petře, že husitská revoluce neskončila bitvou na Bílé hoře! Jak nemají po ruce něco s připojením na Google, jsou nahananí.

„To byl šéfšpion téhle země za druhé světové války v Británii. Každopádně jsem předpokládal, že legendu o řádu svaté Kateřiny on a jeho důstojníci předali dál, a povědomí o nás se tak mezi vojenskými zpravodajci zachovalo. Nemýlil jsem se.“

„Hmm, hmm,“ pokývala hlavou. Žádné další otázky neměla. Tohle zase bylo na současné generaci úžasné. I sebebizardnější informace brali jako něco normálního. Když jejich ostravská partička objevila Uhříka, ani jim nepřipadlo zvláštní, že uprostřed hlubokých lesů narazili na zmutovaného upíra. Vzali to prostě jako fakt. Dokonce se prý málem porvali o to, kdo mu jako první dá trochu své krve na posílenou.

* * *

Po pátém panáku už byla Pavlína pěkně vláčná. Očka jí zářila a vypadalo to, že její opilecká mysl zápasí se dvěma extrémami – začít konečně

pořádně pařit, nebo se stočit v boxu do klubíčka a usnout. Alenka nás měl vyzvednout už před hodinou, ale nebylo po něm ani stopy. Na akci jsme si ani já, ani zrzka nevzali telefon, takže nám nezbylo než čekat. Na ulici jsem vycházet nechtěl. Nedejbože kdyby nás někdo z účastníků našeho večerního představení uviděl oba pohromadě – úchylna i jeho oběť. Asi by na nás měli víc než pár hodně nepříjemných otázek. Hlavně na Pavlínu. Ta totiž stále vystupovala pod svou pravou identitou mladé dědičky užívající si majetek po přirozenou smrti zahynuvším otci.

„Kde je ten Alenka?“ zeptala se v podstatě v ten samý okamžik, kdy jsem tu otázku chtěl položit i já sám.

Pokrčil jsem rameny. Co jiného jsem také mohl odpovědět?

„Mívá normálně zpoždění?“ kontroval jsem místo toho otázkou.

„Jo,“ zašklebila se. „Je to mimoň, což je jediný důvod, proč se skamarádil se mnou.“

„Spojení osudem, nikoliv volbou,“ zadekla-moval jsem. „Někdy je to tak lepší. My s Gerhardem jsme se dali dohromady úplně stejně. Byly doby, kdy jsme si šli zatraceně drsně po krku, a když říkám po krku, tak mám na mysli, že jsme si je chtěli navzájem roztrhat. Osud do-

káže dát dohromady spojenectví, která ovšem někdy vydrží mnohem víc než jakékoliv přátelství nebo láska.“

Pokrčila rameny a pak ledabyle mávla pravou rukou.

„Však on se objeví. Pane vrchní, ještě to jednou otočíme.“

Barman překvapeně vstal a s nedůvěrou nám nalil další dvě skleničky. Vypadal, jako by nevěřil vlastním očím. Předpokládal jsem, že Skotskou zlatou si tu nikdo dvakrát po sobě nedal. Teda nikdo, kdo se předtím ještě udržel na nohou a pamatoval si vlastní jméno.

Pavlinka do sebe panáka kopl, dvakrát polkla, jak opět svedla souboj vůle s vlastním tělem, a když znovu vůle vyhrála nad sebezáchovnými reflexy, vítězoslavně se zašklebila a pak jí najednou oči zajiskřily něčím, co jsem tam nechtěl vidět.

„Chce se mi čůůůůůůůurat,“ našpulila rtíky.

„V klidu běž, počkám tady.“

„Nene, jsou tam dva oškliví pánové, musíš mě doprovodit.“

„Ti dva oškliví pánové tam mají svou vlastní ošklivou paní, která už zařídila, že po tobě budou chtít tak maximálně číslo na taxíka. Nemusíš se bát.“

„Ale já se bóóóójííím, pojd' mě doprovodit.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Mega hustej nářez (2. vydání).

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.